

سرمایداری و یا مرگ

واقعیت در روزنامه برلین چگونه برحق پنداشته میشود. الترناتیف ملموسی برای سوسیالیسم کوبا وجود ندارد.

از : دیتمار کوشمیدر

آنان وضع را برای شان چنین ترسیم میکنند: «سرمایداری و یا مرگ» نبشته یی است با عنوان درشت از صفحه پنجم برلینیر سایتونگ مؤرخ ۱۶ اپریل ۲۰۱۱. بعد از پنجاه سال اقتصاد سوسیالیستی ناکام، رهبری کوبا در خلال کنگره حزب کمونیست کوبا در اخیر این هفته اقتصاد دولتی را کنا رگذاشت. تلویحاً سفارش میشود که میتود های دشمن طبقاتی بایست بمتابۀ ناجی اقتصادی که درحوالی پرتگاه قرار دارد، عمل نمایند. مبصر این روزنامه کلاوس هیرینگفلد نظر دارد که راه برگشت به اقتصاد دولتی قطعاً وجود ندارد، زیرا درغیرآن زوال آن در دستور روز قرار دارد. وی مشوره میدهد: مالکیت خصوصی بیشتر ضرور است و گذشته ازین کوبا باید دوباره به صادرات خود آغاز نماید.

ازسرگرفتن صادرات؟ بحران کنونی اقتصادی در کوبا نه تنها مشروط به سیاست تحریم قدرتهای غربی و قبل برهمه ایالات متحده آمریکا، توفانهای جوی و خشکسالی بوده میتواند، بلکه نتیجۀ بحران جهانی مالی نیز میباشد. همه کشور های از نظر اقتصادی ضعیف بایست برای

واردات شان از همان آغاز بیشتر بپردازند و برای صادرات شان کمتر بدست آورند. از آنجائیکه کوبا به دستاوردهای پراهمیت انقلاب اجتماعی اش وابسته است، بناءً یک سلسله تغییرات، غیر قابل انکار است. باید گفت که اقتصاد دولتی کنار گذاشته نمیشود. پلانگذاری دولتی هنوز پابرجا است و مهمترین وسائل تولید و تأمینات موجود عامه در اختیار دولت باقی میماند. بهمین ترتیب آقای هیرینگفلد بعد از چند روزی در روزنامه بیرلینیر سایتوونگ (روز چهارشنبه) با ندامت به این نظر رسید که: «رهبری کوبا... چندین بار اکیداً اعلام داشت که مطلب روی تعویض مدل اقتصادی نه، بلکه روی بازسازی و تقویت سوسیالیزم میچرخد». دیده میشود که نظر آقای هیرینگفلد بطور همه جانبه در عمل پیاده نشده است. نویسنده در اخیر این نبشته اش نشخوارکنان اضافه میکند: «انتقاد کننده گان، تطبیق ریفورمها را کافی نمیدانند. برای انجام تغییرات مؤثر ضرورت تعویض رژیم نیز میروود... طوریکه بورت هوفمن از گیگا انستیتوت هامبورگ برای مطالعات امریکای لاتین، بیان میدارد». در عین حال در روزنامه بیرلینیرسایتوونگ (روزنامه دوشنبه) ماریتا تکالیچ چنین تبصره میکند: «مسائل جدید از کوبا عجیب به نظر میآید ولی درخور تمسخر نیست و سوال درینجا مطرح میگردد: چرا کوبائیهای بشاش و تعلیم یافته این سرکس را پذیرا میشوند؟ آنان میدانند که میدان انقلاب در کجاست. چرا کوبایی با مصری برخورد همسان ندارد؟» اینکه در کوبا نیز مردم قیام خواهند کرد، بخواست تعداد زیادی از کشورها است. بخاطریکه اینجا نیز بم افگنها، کشتیهای طیاره بردار و نیروهای زمینی برق آسا داخل عملیات میشدند تا به خلقهای تحت ستم کمک رسانند. تصور باید کرد که ۵۰ سال پیش وضع به همین منوال بود و آنهم هنگامیکه امپریالیزم ایالات متحده با استفاده از کوبائیهای تبعید شده و مداخله در امور داخلی کوبا ناکام شدند. بناءً کوبایی علاقمند نیست تا برای نیروهای خارجی نقش مصری را بازی کند. خانم تکالیچ نیز بخوبی میداند که چرا: «جواب چنین است: آنچه جاگزین رژیم فعلی گردد به مراتب بدتر است». برای اواما «هنوز امکان آن میسر نگردیده است تا هراس کوباییهارا در رابطه به غارتگری و درنده خوئی ایالات متحده آمریکا کاهش بخشد».

کنگره یادشده کدام عکس العملی در برابر ناآرامیهای اخیر در بخشهای گوناگون جهان نبود. آماده گی برای این کنگره مدتها پیش ازین حوادث آغاز یافته بود. اکثریت دانشمندان و از جمله دانشمندان جوان مصروف پژوهش بودند که کوبا چگونه میتواند در شرایط بغرنج کنونی زنده بماند و بمثابه کشور فقیر دستاورد های بی بدیلش را برای مردمش حفظ نماید. درین زمینه آنان به دنباله روی نمیدانند ولی از تجارب چین و ویتنام بهره میبرند. آنان از ریفورم صحبت نمیکنند، زیرا آنان از متلاشی ساختن جمهوری دموکراتیک آلمان استنتاج هایی رادر دست دارند. وبه این ترتیب کوبا برای اکثریت مردم در جهان امروزین به حیث نمونه بارزی باقی

میماند که در جهت تغییرات مبارزه میکند: حتی تحت شرایط خیلیها بغرنج، مبارزه برای آن ادامه دارد تاسوسیالیزم را حفظ نمود و آنرا تکامل بخشید. روزنامه یوونگی ویلت نیز در سالهای بعدی در بررسی این پروسه صادقانه شرکت خواهد داشت. اینکه این روزنامه در میان رسانه های آلمان موضع یگانه یی را احراز نموده، نمیتواند فقط علتی برای خوشنودی باشد، زیرا واقعیت را باید همه و همیشه توضیح نمایند.